

Västvärlden går i krig för olja och makt

19 mars 2011

Amerikanska och europeiska styrkorna inledde krig mot Libyen på lördagen med stridsflygplan och missilangrepp som slog mot vapen och försvarssystem vilka kontrolleras av Muammar al-Gaddafi och hans regim.

Västs angrepp kommer att framställas som ett "humanitärt" uppdrag i syfte att stoppa Gaddafi från att genomföra en offensiv riktad mot massupproret mot hans regim. Men den långa listan av "humanitära" interventioner visar att bomberna och kanonerna aldrig används av USA och dess allierade för att rädda liv eller att skipa rättvisa, utan till att tjäna västerländska intressen – och Libyen är inte annorlunda. Tom Arabia och Alan Maass, socialistworker.org, rapporterar om den första etappen av det USA-ledda kriget mot Libyen.

Var och en som har inspirerats av vågen av uppror mot diktatorer i Nordafrika och Mellanöstern – inklusive den i Libyen – måste motsätta sig detta nya försök av USA och dess allierade att på nytt hävda sin dominans i regionen, eftersom det kommer användas till att försöka kväva kampen för demokrati.

Attacken från en koalition av länder, med stöd av flera arabiska stater – men med USA som den "ledande eggen" enligt amerikanska militära tjänstemän – beskrivs som den första fasen av en operation som kallas "Odyssey Dawn" att genomdriva FN:s säkerhetsråds resolution 1973, som antogs på torsdagen. Mål besköts över hela norra Libyen, från flygplatser i närheten av huvudstaden Tripoli till militära positioner i utkanten av staden Benghazi, som har varit ett starkt fäste för upproret mot Gaddafi.

Målet, enligt regeringarna som utför angreppen, är att förstöra regimens förmåga att förhindra genomdrivandet av en flygförbudszone. Men säkerhetsrådets resolution lägger grunden för ett mycket mer omfattande krig och verksamheten förväntas att eskalera till en "körförbudszone" och eventuell användning av marktrupper, i delar av Libyen eller hela landet.

Angreppet kom när Gaddafis styrkor inledde en offensiv mot Benghazi, efter en brända jordenkampanj som har mörbultat rebellstyrkorna under den senaste veckan. Inom några dagar efter dess start i mitten av februari, verkade upproret mot Gaddafi befinna sig på randen till att störta en av de mest långlivade diktaturer i världen, men regimen har använt sitt överväldigande militära övertag över upproret, för att vinna tillbaka det mesta av den nordvästra delen av landet kring huvudstaden Tripoli, samt en sträng av hamnstäder i riktning mot Benghazi.

Libyens regering påstod sig ha iscensatt en vapenvila på lördagen och inbjöd FN:s undersökningsdelegation att kontrollera detta, men ett stort antal rapporter från både västerländska och andra mediakällor beskrev en upptrappad kampanj mot Benghazi, där oppositionens styrkor utsattes för konstant granatkastar- och artillerield.

Med attacker från luften kan det USA-ledda anfallet mot Libyen kanske hindra vissa av Gaddafis styrkor från att komma in i rebellkontrollerade och civilbefolkade områden som Benghazi, men som det amerikanska analysföretaget Stratfor skrev, "det inte kan tvinga fram ett tillbakadragande av dessa styrkor inifrån staden utan att riskera betydande civila offer ... Användningen av flygvapenmakt medför civila offer, och det är fortfarande oklart om detta tillvägagångssätt kan översättas till uppnåendet av politiska mål i Libyen."

Ökar risken för blodbad

Det ökar risken för storskaliga blodbad bland just de människor som har gjort uppror mot Gaddafi – och ett krig som kommer att eskalera bortom begränsade missilangrepp och flygpatruller för att uppnå de västerländska regeringarnas uttalade mål. DB Grady, en före detta fallskärmsjägare med

US Army Special Operations Command och veteran från kriget i Afghanistan, förklarade dynamiken i en intervju för *National Public Radio*:

”Jag känner inte till några flygförbudszon som införts av USA som inte i slutändan lett till militära interventioner som faktiskt placerar soldater på marken. Bosnien och Hercegovina började som Operation Deny Flight ... Om man tittar på Irak, etablerade vi flygförbudszon 1991. Flygförbudszone slutade 2003 med Operation Iraqi Freedom.”

Genom att fungera som hejralack för det USA-ledda anfallet för att ”stoppa en massaker”, stannade amerikanska media aldrig upp för ett ögonblick för att ifrågasätta Washingtons selektiva oro för våld och förtryck.

Till och med när säkerhetsrådet antog en resolution som USA:s FN-ambassadör Susan Rice insisterade var till för ”att skydda oskyldiga civila”, höll den Washington-allierade monarkin i Gulfstaten Bahrain på att skjuta ner regeringsfientliga demonstranter. Den mesta amerikanska diplomater kunde åstadkomma i det här fallet var att efterlysa ”återhållsamhet” och ”samtal”.

Självaste samma dag som FN-resolutionen antogs, var amerikanska militära styrkor direkt ansvariga för 40 dödsfall i Pakistan, när missiler avfyra från ett amerikanskt förarlöst plan träffade en lokal församling eller Jirga, i Nevi Adda Shega-område i norra Waziristan. Dessa dödsfall kommer några få veckor efter en NATO-attack som dödade nio afghanska pojkar i början av mars, efter att minst 29 personer dödade i protesterna i USA-ockuperade Irak i slutet av februari.

Olja

Det andra elementet som saknas i mediabevakningen av Libyens attack är ett fyra bokstävers ord bekant från tidigare USA-ledda krig i Mellanöstern: olja.

Libyen exporterar cirka 1,5 miljoner fat olja per dag och har en av de största oljereserverna av något land i Afrika. Västliga oljebolag har gjort en lönsamma affärer med diktatorn Gaddafi under det senaste decenniet, och gjort stora investeringar i landet.

Det var bara möjligt på grund av regimen rehabilitering som allierad. Gaddafi har tidigare varit skurk för amerikanska politiker – under 1980-talet, när Ronald Reagan kallade honom ”galen hund i Mellanöstern” och iscensatte sitt eget krig mot Libyen. Men sedan har den tidigare skurken blivit en vän. Som Todd Chretien skrev i en artikel för *SocialistWorker.org*:

”Medan det kalla kriget fortfarande pågick, betraktade USA Libyen som en fiende, och Ronald Reagan gjorde landet till måltavla under 1980-talet, bland annat genom ett försök att mörda Gaddafi genom att bomba ett av hans residens (vilket dödade hans 15 månader gamla dotter).

Men i slutet av 1990, började Gaddafi att sluta fred med sin tidigare motståndare. Och efter 11 september, erbjöd Gaddafi Libyens stöd till den amerikanska regeringens ”krig mot terror” under George W. Bush. Regimen återupprättade diplomatiska förbindelser med USA, vilket ledde till att ExxonMobil, Chevron och andra amerikanska företag kom springande för lukrativa prospekterings- och produktionsavtal.”

Innan hotet om militär intervention trappades upp, kommenterade krönikören Seamus Milne i *Guardian*:

”Samma västerländska ledare som gärna beväpnade och gjorde affärer med Gaddafi-regimen tills för två veckor sedan, har nu slängt sanktioner mot den kasserade enväldshärskaren och glatt hänvisat honom till den internationella brottmålsdomstolen, vilken inte erkänns av USA.”

Med tanke på denna lista av hyckleri, kan man inte lita på att den amerikanska regeringen eller dess europeiska allierade – och inte heller de arabiska stater som likt Qatar ansluter sig till kriget mot Libyen – har anständiga motiv. De verkliga orsakerna för angreppet på Libyen har ingenting att göra med att rädda det libyska folket från Gaddafi. Det handlar om oljevinsterna å ena sidan – och att återupprätta USA:s och europeiska inflytandet i en del av världen som har upplevt två revolutioner – i Egypten och Tunisien – sedan årets början.

Detta krig kommer inte att leda till rättvisa. Det måste stoppas.

<http://socialistworker.org/2011/03/19/a-war-for-oil-and-power>

För översättningen: Socialistiskt Alternativ